

Jesenski odmev.

Ko vede me samotni pot
Čez prazno, žalostno ravan,
Mi duša nehotè zasanja
Otožen, truden san . . .

Življenje naše je ravan,
Pomladno solnce je — mladost,
Ki v tej ravani obudi
Sanjave nade in radost . . .

Starost pa tužna je jesen,
Ki slednje cvetje pomori
In na ravan življenja težke
In žalostne privede dni . . .

Rastko Staroselski.

Ko je jesen . . .

Ne vem, zakaj v jeseni duše moje
Samota se in žalost polasti,
In dasiravno še živim v mladosti,
Živim v jeseni stare, trudne dni . . .

Pa morda duši govori poljana,
Pa morda duši gozd šušti:
„Kaj to, če nas jesen obišče,
Saj pomlad znova nas vzbudi . . .“

A ko enkrat tvojo mladost obišče
Turobna, žalostna jesen,
Potem ti sreče in veselja raj
Na svetu v vek je izgubljen! . . .“

Rastko Staroselski.

Moja jesen.

Ko me je v letih mladih sreč
Jesen srečavala doma,
Njej žalostni ni bilo všeč,
Da bil sem srečnega srca . . .

O, pa ne misli, da kedaj
Se spet ti radost prismeji,
O, pa ne misli, da ti maj
Mladostno srečo prenovi!

„Glej, kakor pada listje z vej,
In kot na jug gre jata ptic,
Tako izgine, če ne prej,
Veselje ti in sreča z lic!

O, ko zavladam jaz enkrat
Ti v srcu žalostna jesen,
Tedaj boš moj in kot moj brat
V globoko žalost zatopljen! . . .“

Rastko Staroselski.

